

CHANEL CLEETON
LEBRIS | We know
books

*Când am plecat
din Cuba*

Traducere de
IULIA DROMERESCHI

 UNIVERS

capitolul întâi

IANUARIE 1960

PALM BEACH

Când colecționezi cereri în căsătorie e ca și cum ți-ai forma gusturi excentrice. Una este o necesitate absolută pentru a fi admirată într-o societate mai mult sau mai puțin politicoasă. Două îți asigură statutul de musafiră râvnită la petreceri. Trei adaugă mister, patru devin scandaloase și cinci, *ei bine*, cinci te transformă într-o legendă.

Mă uit la omul care se dă în spectacol, sprijinindu-se într-un genunchi, în fața mea – *cum îl cheamă?* –, cu trupul înclinat precar din cauza abundenței de șampanie și a nebuniei. Este verișor de-al doilea cu venerabilul clan Preston și înrudit prin alianță cu un fost vicepreședinte, văr cu un senator în funcție al SUA. Fracul său este elegant, averea, probabil modestă, dacă nu optimistă prin larghețea unei moșteniri de la vreo mătușă, iar bărbia, delicată, ca urmare a prea multor căsătorii în interiorul aceluiași clan.

Andrew. Poate Albert. Adam?

Ne-am întâlnit de câteva ori la petreceri ca aceasta, în Palm Beach, petreceri pe care în Havana le-aș fi organizat chiar eu,

dar la care acum trebuie să mă înclin și să dau din coate pentru a fi primită. Aș fi putut avea parte de mai rău decât un văr de-al doilea din nobilimea americană. În fond, calul de dar nu se caută la dinți, cu atât mai puțin dacă ești în exil. Ar fi prudent să accept – este a cincea cerere, deci are greutate – și să îmi urmez sora, pe Elisa, împărtășind taina sfintei cununii.

Dar unde-ar fi distrația?

Șoaptele îmi ating ținuta. Numele meu, *Beatriz Perez*, este pe buzele lor, greutatea privirilor curioase îmi arde spațele, cuvintele se strecoară spre mine, apucându-mi fusta cu ghearele, înșfăcând bijuteriile false de la gâtul meu și trântindu-le la podea.

Privește-o!

Arogantă. Așa e toată familia. Cineva ar trebui să-i anunțe că nu suntem în Cuba.

Șoldurile alea. Rochia.

N-au pierdut totul? Fidel Castro a naționalizat plantațiile de zahăr ale tatălui ei.

Nu-i este rușine?

Zâmbetul meu se lărgiște, mai strălucitor decât bijuteriile false de la gâtul meu, și la fel de sincer. Scanez mulțimea, trecând cu privirea peste Alexander, în genunchi, încă nesigur pe picioare, pe lângă garda din Palm Beach, care-mi aruncă ocheade precum pumnalele, și mă opresc la surorile mele, Isabel și Elisa, aflate într-un colț, cu paharele de șampanie în mâini. Când le văd, îmi amintesc că nu vreau să mă plec în fața nimănui, pentru nimic. Capăt curaj.

Mă întorc spre Alistair.

– Mersi, dar trebuie să refuz.

Am un ton lejer, de parcă totul ar fi o glumă, și încă una la beție, ceea ce *sper* că este. Oamenii nu se îndrăgostesc și nu cer în căsătorie așa, peste noapte, nu? Mi se pare... incomod.

Sărmanul Arthur pare uluit de răspunsul meu.

Poate că nu a fost o glumă.

We know

Încet, își revine, iar zâmbetul facil de pe chipul lui, care existase cu niște clipe înainte de a cădea în genunchi, reapare, mai puternic, redându-i starea naturală: mereu mulțumit de sine și de lumea în care trăiește. Îmi apucă mâna întinsă, cu palma transpirată lipită de a mea, și se ridică, instabil. Îi scapă un icnet.

Mijește ochii când suntem la același nivel – aproape, ținând cont că pantofii cu toc împrumutați de la Isabel mă înalță câțiva centimetri.

Sclipirea din privirea lui Alec îmi amintește de un copil căruia i-ai luat jucăria și care te va face să regreti mai târziu, printr-o criză de nervi spectaculoasă.

– Să ghicesc, ai lăsat pe cineva în Cuba?

Tonul lui e suficient de mușcător, cât să mă usture pielea.

Zâmbetul meu diamantin reapare. L-am învățat pe genunchii mamei și mi se pare util în asemenea contexte. Are muchii ascuțite, tăioase, care previn destinatarul să nu se apropie excesiv.

Mușc.

– Așa ceva, mint.

Acum, că unul dintre ai lor este iar în picioare și nu se mai prosternează în fața femeii cu trecut dubios pe care au fost forțați să o tolereze tot sezonul, mulțimea ne întoarce spatele cu un pufnet, un oftat și un foșnet de rochii. Avem suficienți bani și destulă influență, căci zahărul aduce aproape la fel de mult profit în America precum în Cuba, așa că nu-și pot permite să ne-o reteze scurt, însă nici nu îi poate împiedica să ne devoreze ca o haită de lupi ce simt miros de carne crudă. Fidel Castro ne-a transformat pe toți în cerșetori, și chiar și numai pentru asta i-aș înfige un cuțit în inimă.

Dintr-odată, pereții sunt prea apropiați, luminile din sala de bal, prea puternice și corsetul meu, prea strâmt.

A trecut aproape un an de când am părăsit Cuba, pentru, ne imaginam noi, câteva luni, până când lumea și-a dat seama ce îi făcuse Fidel Castro insulei noastre, iar America ne-a primit în brațele sale iubitoare – mă rog, aproape.

Sunt înconjurată de persoane care nu mă vor aici, chiar dacă disprețul lor se ascunde în spatele unui zâmbet politic și al simpatiei prefăcute. Se uită de sus, de la înălțimea nasurilor patriciene, la mine, pentru că familia mea nu-i în America de la fondarea țării, și nici n-a venit pe o barcă din Anglia, sau alte asemenea prostii. Trăsăturile mele sunt nițel prea închise, accentul meu, prea străin, religia mea, prea catolică și numele meu de familie, prea cubanez.

O femeie mai în vârstă, cu aceleași trăsături și colorit ca Anderson, se apropie de noi, cu o privire menită să-mi mai reteze din nas. El dispare într-un vârtej de Givenchy, și eu rămân iar singură.

Dacă ar fi după mine, n-am participa deloc la asemenea petreceri, cu excepția acesteia, și nu am încerca să intrăm în grațiile societății din Palm Beach. Dar nu e cum vreau eu. E despre cum vrea mama, și despre surorile mele, și despre nevoia tatei de a-și extinde imperiul de afaceri prin aceste legături sociale, pentru ca nimeni să nu mai aibă puterea de a ne distruge iar.

Și, bineînțeles, este și despre Alejandro.

Mă îndrept spre unul dintre balcoanele sălii de bal, ridicându-mi ușor rochia cu mâinile. Am grijă să nu sfâșii materialul delicat.

Mă strecor printre ușile deschise, pășesc pe terasa de piatră, iar adierea îmi suflă prin fustă. Aerul e ușor răcoros, cerul

senin, stelele sclipesc și e lună plină. Oceanul e un vuiet constant, distant. Este zgomotul copilăriei mele, al vieții mele de adult și mă cheamă ca un cântec de sirenă. Închid ochii, care mă ustură, și îmi imaginez că stau pe alt balcon, în altă țară, în alte vremuri. Ce s-ar întâmpla dacă m-aș îndrepta acum spre apă, dacă aș lăsa petrecerea în urmă, dacă mi-aș scoate pantofii care mă rod și mi-aș încârliga degetele de la picioare în nisip, cu oceanul în jurul gleznelor?

O lacrimă îmi curge pe obraz. Nu mi-am imaginat că mi-ar putea fi atât de dor de un loc.

Îmi șterg pielea umedă cu dosul palmei, iar privirea mi se mută spre marginea balconului, spre palmierii care se unduiesc în depărtare.

Un bărbat se sprijină de balustradă. Are o parte ascunsă în întuneric, iar cealaltă îi este luminată de o rază a lunii.

E înalt. Blond – aproape roșcat. Brațele lui se sprijină de balustradă, iar fracul i se întinde pe umerii lați.

Fac un pas în spate, și el se mișcă...

Încremenesc.

Oh.

Oh.

Când ți se spune că ești frumoasă toată viața, cu cât o auzi mai des, cu atât mai lipsit de însemnătate devine. Ce înseamnă „frumos“, de fapt? Că trăsăturile sale sunt așezate într-un model despre care cineva a decis arbitrar, cândva, că ar fi plăcut? „Frumos“ nu ajunge la înălțimea altor caracteristici pe care le-ai putea avea: inteligent, interesant, curajos. Și totuși...

El este frumos. Șocant de frumos.

Pare să fi fost pictat cu tușe generoase, iar chipul lui, imortalizat de pensula artistului creativ – un zeu coborât printre muritori, să le strice planurile.

Iritant de frumos.

Arată precum cineva care n-a fost niciodată nevoit să se întrebe dacă va avea un acoperiș deasupra capului sau să se teamă că tatăl lui va muri într-o cușcă, alături de alți opt bărbați, sau să fugă din singura viață pe care o știe. Nu, pare genul de bărbat căruia i se spune că este perfect din clipa în care se trezește până ce pune capul pe pernă, noaptea.

M-a observat și el.

Băiatul de Aur se sprijină de balustradă, cu brațele puternice încrucișate la piept. Privirea lui pornește din creștetul capului meu, cu a cărui coafură ne-am chinuit vreo oră, Isabel și cu mine, blestemând absența unei cameriste. De la părul meu negru, îmi traversează lungimea feței, decolteul expus de corsetul jos, bijuteriile false care mă fac, brusc, să mă simt ieftină – de parcă ar putea vedea că sunt doar o impoastă – și ajunge la talie și la șolduri.

Pășesc în spate.

– Să-ți zic „verișoară“?

Cuvintele lui mă opresc, mă țin pe loc, precum o mână care mi-ar atinge talia, de parcă ar fi genul de bărbat obișnuit ca alții să îi facă pe plac, fără nici cel mai mic efort.

Detest asemenea bărbați.

Vocea lui sună a ce-am învățat că înseamnă bani în țara asta: netedă, proaspătă, lipsită de orice urmă de element străin – cel puțin nu din cel greșit. Un ton al vocii sigur, care știe că fiecare cuvânt va fi savurat.

Ridic o sprânceană.

– Pardon?

Se desprinde de balustradă și picioarele sale lungi străbat distanța dintre noi. Se oprește când e suficient de aproape, și sunt nevoită să-mi ridic bărbia pentru a-i întâlni privirea.

Are ochii albaștri, culoarea zonelor mai adânci ale apei de pe Malecón.

Fără ca el să întrerupă contactul nostru vizual, degetul lui mare îmi atinge inelarul gol. Șocul atingerii mă trezește din amorteala unei petreceri de care m-am plictisit acum câteva ore bune. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet și riduri fine îi înconjoară ochii. Cât de plăcut e să văd că până și zeii au defecte!

– Andrew este vărul meu, spune el, în chip de explicație, cu un ton ușor amuzat.

Cred că majoritatea oamenilor bogați, care au reușit să-și păstreze averea, fac asta, de parcă un strop de glumă în plus ar fi teribil de stângaci.

Andrew. A cincea cerere în căsătorie are un nume. Iar bărbatul din fața mea poartă unul prestigios. Este un Preston sau e doar înrudit cu unul, ca Andrew?

– Așteptam cu toții, nerăbdători, răspunsul tău, comentează.

Din nou simt acel ușor amuzament, un fel de armă, când este lustruit corespunzător. E la fel de mușcător ca toată lumea de pe-aici, dar mi se pare că râde cu mine și nu de mine, iar asta e o schimbare binevenită.

Îi ofer un zâmbet ușor crispat.

– Vărul tău are un simț al sincronizării impecabil și știe cum să atragă mulțimea.

– Să nu mai zic de gusturile lui excepționale, răspunde Băiatul de Aur, *onctuos*, întorcându-mi zâmbetul într-o formă chiar mai orbitoare.

Era chipeș și înainte. Acum devine nerușinat de chipeș.

– Așa este.

Nu prea-mi prinde bine falsa modestie, mai nou. Dacă nu lupt eu pentru mine, cine s-o facă?

LIBRIS | we know
secret. books

– Nu e de mirare că ai înnebunit pe toată lumea.

– Cine, eu?

Chicotește încet, seducător, așa cum ți se cuibărește în stomac prima gură de rom.

– Știi ce efect ai. Te-am văzut în sala de bal.

Cum de l-am ratat? Nu prea se pierde în mulțime.

– Și ce-ai văzut? întreb, încurajată de faptul că privirea lui e încă într-a mea.

– Pe tine.

Inima îmi bate mai repede.

– Doar pe tine.

Vocea lui abia dacă se aude peste zgomotul oceanului și al vântului.

– Eu nu te-am văzut pe tine.

Propria-mi voce este răgușită, de parcă ar aparține altcuiva, cineva *zguduit* de asta.

Privirea mea încă este într-a lui.

Ochii lui se măresc ușor și în obraz îi apare o gropiță, altă imperfecțiune de trecut pe răboj, chiar dacă îl face și mai plăcut.

– Știi să faci un tip să se simtă special.

Strâng degetele în pumn ca să nu cedez tentației și să nu îi ating obrazul cu palma.

– Cred că te fac să te simți special suficiente persoane.

Din nou zâmbetul.

– Așa este, recunoaște.

Îmi schimb poziția până ce ajungem umăr la umăr și ne uităm spre cerul luminat de lună.

El mă privește pieziș.

- Deci e adevărat?

- Ce?

- Se spune că domneai ca o regină în Havana.

- Nu există regine în Havana. Doar un tiran care vrea să fie rege.

- Înțeleg că nu ești mare iubitoare de revoluționari.

- Depinde la care dintre ei te referi. Unii au fost utili. Fidel și șleahța lui sunt doar niște vulturi care se ospătează cu leșul în care s-a transformat Cuba.

Înainte, trecând pe lângă el, și fusta amplă a rochiei îi atinge pantalonii eleganți. Îl simt în spatele meu, respirându-mi în ceafă, dar nu întorc privirea.

- Președintele Batista trebuia eliminat. Asta au reușit, spun eu. Acum mai trebuie doar să scăpăm de învingători.

Mă întorc spre el.

Privirea i s-a concentrat, de la o uitătură indolentă la ceva mult mai interesant.

- Mai precis, cu cine?

- Cu un lider căruia îi pasă de cubanezi și de viitorul lor. Care e dispus să ridice jugul american de pe grumazul insulei.

Puțin îmi pasă că este american. Nu-s una dintre ei și nici nu vreau să mă prefac că aș fi.

- Un lider care ar reduce influența zahărului, adaug, desprinzându-mă de poziția familiei mele.

În ciuda averii pe care acesta ne-a adus-o, mi-e imposibil să neg influența distructivă a industriei asupra insulei noastre, oricât ar încerca tatăl nostru să ne convingă de contrariul.

- Un lider care să ne aducă democrație adevărată și libertate.

Tace și mă privește scrutător, din nou, și nu știu dacă-i din cauza vântului sau a respirației sale pe ceafa mea, însă mi se înfiorează pielea.

– Ești o femeie periculoasă, Beatriz Perez.

Buzele mi se curbează. Las capul într-o parte, studiindu-l, încercând cu disperare să îndepărtez senzația de plăcere pricinuită de formularea „femeie periculoasă” și de faptul că-mi știe numele.

– Periculoasă pentru cine? îl tachinez.

El nu răspunde, însă nici nu e nevoie.

Alt zâmbet. Altă gropiță în obraz.

– Pun pariu c-ai lăsat în urmă o suită de inimi frânte.

Ridic din umeri și îi văd privirea atrasă de umărul meu gol.

– Poate o cerere în căsătorie, sau vreo patru.

– Baroni ai romului și zahărului sau luptători pentru libertate cu plete și barbă?

– Să zicem doar că am gusturi diverse. Cândva, l-am sărutat pe Che Guevara.

Nu-mi dau seama care dintre noi e mai surprins. Nu știu de ce am zis-o, de ce împărtășesc cu un străin acest secret pe care nici măcar familia mea nu îl cunoaște. Poate pentru a-l șoca. Americanii ăștia sunt ușor de scandalizat. Pentru a-l preveni că nu sunt vreo debutantă fandosită. Am făcut și am văzut lucruri de neimaginat. Și poate și datorită puterii pe care ți-o oferă limitele încălcate într-o încercare prost ținută de a-ți salva tatăl din iadul închisorii lui Guevara, La Cabaña. E o poveste bună, chiar dacă, pe dinăuntru, mi-e groază de tânăra al cărei orgoliu a făcut-o să creadă că un sărut poate salva o viață.

– Ți-a plăcut?

Expresia Băiatului de Aur e de necitit, o mască isteată și eficientă, bine așezată. Nu-mi dau seama dacă e scandalizat sau dacă-i pare rău pentru mine. Prefer disprețul societății în locul milei sale.

– Sărutul?